

§. 101. *Богъ открыва на Самуила наказаніето,
което готви на Илія.*

Една нощъ, когато Илій лѣжеше на одъртъ си, Господъ повика Самуила: а той като мислѣше че Илій го вика, затече са при него и рече: ето дойдохъ защо ма повика. — А Илій му отговори: Не съмъ та выкаль, сынко! Върни са на лѣгло то си. — Туй сжщото станж и вторый и третій пжть. Най подирь Самуиль, по свѣтътъ на свещеникътъ, отговори на Господа, като го повика и четвѣтый пжть: думай Господи; зашто слугата ти слуша. — Тогази Богъ дума на Самуила: „Азъ ще докарамъ на Иліевтъ домъ таквызи злины, што да са ужаси който гы чуе; зашто той станж безмѣрно снисходителенъ къмъ сыноветѣ си, и търни лошевинытѣ имъ съ голѣмо равнодушіе.“ (Царст. Я. г. 1—14.)

§. 102. *Самуилъ открива на Илія, което му
Богъ каза.*

Слѣдъ туй Самуиль сна до сутрината. Като станж отъ лѣгло то си, отвори вратата на скиніята, както обыкновенно правѣше: но са убоя да обевн на свещеникътъ Божіитѣ думы. Но Илій като го повика, рече: „Моля ти са, чедо, да ми обевншъ което ти рече Богъ, и да не скрыешъ отъ мене нищо отъ туй, което ты чу.“ — Самуиль послуша повѣленіето на свещеникътъ и му приказа сичкытѣ Божіи думы. А Илій рече: Той е Господъ; нека стори каквото благоволи. (Царст. Я. г. 15.)